

[Leif Hermann]

forhold til de interesser, de tilsigter at varetagge, men må nok udtrykke en vis bekymring over, at det kan lade sig gøre på et område, der faktisk vedrører pressefriheden, bare blankt at afvise tingene, sådan som fru Inger Stilling Pedersen gjorde det.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige til fru Dagmar Mørk Jensen, at jeg mener, at pressefriheden og ytringsfriheden her i landet har det ganske godt. Hvis man læser en del aviser om dagen, ser en del tv og hører radio, synes jeg egentlig, man får et samlet indtryk af, at der ikke er nogen tilbageholdenhed med kritik og med at bringe sagerne frem, og det er jo også udmærket. Fru Dagmar Mørk Jensen nævnte da heller ikke nogen eksempler på, at ytringsfriheden ikke har det godt her i landet – den vil vi alle værne om.

Men der er jo nogle af os, der mener, at pressen netop er så god, som den er, fordi den skaffer sine oplysninger med hæderlige midler. Hvis man nu vil spørge: jamen hvad vil være et uhæderligt middel? vil jeg svare: hvis et blad skulle finde på at betale en embedsmand for at give nogle af de oplysninger, vi taler om her, og som hr. Leif Hermann var inde på under sin gennemgang af lovforslaget – altså betaler en embedsmand for, at denne embedsmand gør sig skyldig i noget klart strafbart – så mener jeg ikke længere, at det er hæderlige midler, og så mener jeg altså, at man må have bestemmelser, hvorefter noget sådant standses.

Dertil kommer, at vi må lægge vægt på at bevare privatlivets fred, også når det gælder det, der siges eller skrives. Vi har jo også bestemmelsen i straffelovens § 264 d, der siger:

»Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, der uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden.«

Det er en beskyttelse af privatlivets fred ligesom den bestemmelse, vi drøfter her, og jeg vil nødig opgive den beskyttelse.

Leif Hermann (SF):

Jeg synes, at justitsministeren i sit eksempel med bladet, der betaler embedsmanden,

ser væk fra, at der her efter omstændighederne oven i købet kan foreligge bestikkelse, og det rammes jo så af andre bestemmelser i straffeloven, men at der samtidig er tale om, at det, den embedsmand skal foretage sig, for at dette blad kan få noget ud af deres investering, er et tavshedspligtbrud. Jeg synes, der forudsætningsvis ligger i justitsministerens argumentation, at tavshedspligtbruddet er noget, som vi i almindelighed nok må forvente, og at det store problem dukker op, når det så kommer ud, at det faktisk er sket, at det står i aviserne, at noget fortroligt har fundet vej til spalterne. Det synes jeg egentlig er at vende sagen på hovedet; det afgørende er tavshedspligtbruddet.

Nu mener jeg selvfølgelig ikke, at man skal være vældig knivskarp og ustandselig på vagt over for disse tavshedspligtbrud – spørgsmålet om overskridelse af tavshedspligtens grænser er jo under alle omstændigheder et lidt kompliceret problem – men jeg vil gerne fastslå, at det, der er afgørende, er, at der har fundet en selvstændig lovovertrædelse sted forud for den kriminalisering, som den gældende lov omtaler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54:

Forslag til folketingsbeslutning om offentliggørelse af politiske partiers regnskaber.

Af Estrup (RV) m.fl.

(Fremsat (omtrykt) 19/11 86).

Forslaget sattes til forhandling